

Isoäidin lahja

-Sheng! Herää, paistoin köyhiä ritareita, kuului isoäidin iloinen huuto keittiöstä. Sheng venytteli sängyssään, ja laittoi vanhan aamutakkinsa ylleen.

-Tulossa! Sheng vastasi. Sheng on älykäs kaksitoistavuotias tyttö, joka menetti vanhempansa autokolarissa, kun oli vasta viiden. Siitä syystä hän asuu isoäitinsä luona. Juuri tänään on Shengin syntymäpäivä. Sheng harjasi pikaisesti hampaansa ahtaassa vessassa ja käveli sitten keittiöön. Sinne astuessaan hän kuuli rasvan rätinää paistinpannulta, koska isoäiti paistoi vielä viimeistä köyhää ritaria.

-Huomenta isoäiti, Sheng sanoi, kun isoäiti ei näyttänyt huomaavan häntä.

-No huomenta kulta, isoäiti vastasi, ja kattoi samalla pöydän koristeellisilla juhla-lautasilla.

-Ja hyvää syntymäpäivää! isoäiti lisäsi hymyillen. Sheng hymyili takaisin, ja he aloittivat syömisen.

-Muistathan sinä kun pelasimme shakkia Birgitta-tädin luona? isoäiti kysyi rikkomalla alkaneen hiljaisuuden. Sheng nyökkäsi toiveikkaana.

-No minä sain hankittua sellaiseen rahaa, ja ajattelin antaa sen sinulle syntymäpäivälahjaksi. Isoäiti kaivoi salkustaan lahjapaketin, ja ojensi sen Shengille. Sheng halasi isoäitiään.

-Voi kiitos! Sheng kiitti. Hän avasi lahjapaketin varovaisesti tietäen, että sen sisällä olisi shakkilauta nappuloineen. Isoäidin piti vielä kerrata säännöt, ja sitten he pelasivat. He pelasivat yhdessä koko päivän, ainakin viisitoista kertaa. Sheng voitti melkein kaikki pelikerrat, paitsi kaksi ensimmäistä, joissa hän hieman antoikin isoäidille tilaisuuksia.

-Ohhoh, miten aika onkaan kulunut, kello on jo kahdeksan! isoäiti huomasi.

-Ai niin, olin jo unohtaa, minulla on sinulle vielä tämä, isoäiti sanoi ja kaivoi salkustaan koristeellisen peilin. Isoäiti ojensi peilin Shengille.

-Se oli isoisoäitini peili. Se on kulkenut suvussamme jo yli viisikymmentä vuotta.

-Kiitos isoäiti, Sheng sanoi arvostaen.

Sheng katsoi peiliä. Hän vaipui omiin ajatuksiinsa. Hänestä tuntui kuin hän olisi nähnyt peilin läpi. Hänen pupillinsa laajenivat ja hän tuijotti tyhjyyteen.

-Sheng... **Sheng!**

Sheng hätkähti, ja havahtui todellisuuteen.

-Niin? hän kysyi.

-Onko sinulla vielä nälkä? isoäiti kysyi.

-Ei oikeastaan, taidan mennä nukkumaan, Sheng vastasi.

Isoäiti ja Sheng toivottivat toisilleen hyvät yöt. Sheng otti lahjansa mukaan huoneeseensa. Shakin hän laittoi yöpöydälleen, ja peilin tyynynsä alle. Itse hän kömpi sänkyyn, ja tuijotti hetken kattoon. Pian sen jälkeen hän nukahti...

Sheng näki unta missä hänen vanhempansa olivat elossa ja kaikki oli hyvin. Rahasta ei ollut puutetta, koska sitä ei edes ollut olemassa. Rakennukset olivat kauniita ja ihmiset sekä eläimet iloisia. Mutta sitten Sheng avasi silmänsä, ja huomasi ettei makaakaan enää sängyllään, vaan jollain kovalla ja muhkuraisella. Hän nousi varovaisesti ylös, sillä siellä, missä hän ikinä olikin, niin oli pilkko pimeää. Shengiä alkoi pelottaa. Hän otti kaksi epävarmaa askelta. Ilma oli kosteaa. Hän käveli hieman pidemmän matkan ja sai aavistuksen missä hän voisi olla. Voisiko hän olla luolassa? Mutta Shengin ja hänen isoäitinsä kodin lähellä ei ollut pientäkään luolaa. Miettiessään näitä asioita Sheng oli huomaamattaan kävellyt eteenpäin, ja (jollei hän kuvitellut) edessäpäin näkyi valon lähde. Päätäväisenä vaikkakin edelleen peloissaan hän kiihdytti vauhtiaan. Valo kirkastui, ja pian hän näki edessään liaaneja, jotka roikkuivat luolan suuaukosta. Sheng veti liaanit kädellään sivuun ja näki edessään kaksi ihmishahmoa. He olivat selin Shengiin, eivätkä siksi huomanneet häntä. Sheng katsoi heitä tarkemmin...

-Ä-äiti? Isä?

Hänen vanhempansa kääntyivät häneen päin.

-Sheng! Shengin äiti huudahti ja juoksi isä perässään halaamaan Shengiä. Sheng vastasi halaukseen rutistamalla vanhempiaan niin kovaa kuin pystyi.

-Te... te olette elossa! Sheng sai sanotuksi ilonkyyneleet silmissään.

-No peilin maailmassa olemme, hänen äitinsä sanoi hiljaisella äänellä.

-Tekikö peili tämän? Sheng kysyi ymmällään järkytyksestä.

-Kyllä. Isoäidiltä saamasi peili on erittäin arvokas. Kun peilin laittaa tyynyn alle, niin se uni minkä näet käy toteen. Jos peilin varastaa, niin silloin näkee vain painajaisia, jolloin kyseisen ihmisen painajaiset käyvät toteen. Sinulle isoäiti *antoi* tämän, joten näet unta suurimmasta unelmastasi joka tietenkin käy toteen. Sinulla on kuitenkin aina vain puolituntia aikaa olla täällä, Shengin äiti selitti. Sheng oli aivan ymmällään tästä tiedon määrästä, joten päätti vain olla hiljaa. Sheng oli samaan aikaan riemuissaan ja järkyttynyt. Hänen äitinsä tarttui hänen vasempaan käteensä ja hänen isänsä oikeaan. Yhdessä he lähtivät kävelemään. Vasta silloin hän huomasi kuinka kaunista hänen ympärillään oli. Rakennukset olivat kultaisia, ja niissä oli kupolikatto joiden ympärillä kasvoi kukkaköynnöksiä ja liaaneja.

-Tervetuloa Onnenpoukamaan! hänen isänsä viittasi heidän ympärilleen muodostuneeseen kaupunkiin. Sheng ei ollut käynyt ikinä niin kauniissa paikassa. Hänen vanhempansa veivät hänet somaan pieneen kahvilaan jossa ei ollut omistajaa, mutta paljon asiakkaita. Sheng muisteli näkemäänsä unta. Sitten hän muisti ettei rahaa ollut tässä maailmassa edes olemassa. Hän päätteli ettei sitten kai tarjoilijaa tai paikan omistajaa tarvittukaan. Tosin mistä he sitten saisivat leivonnaisia tai juotavaa? Hän sai kysymykseensä vastauksen aika pian, koska juuri silloin heidän eteensä tupsahti kolme lautasta joiden kunkin päällä oli kakunpala, ja heti perään kolme vesilasiasia.

-Kun jotain toivoo oikein kovasti, niin se toteutuu, jollei se ole mitään pahaa. Isäsi toivoi juuri nuo kakunpalat meille. On kuitenkin yksi asia jotka eivät toteudu vaikka niitä toivoisi miten kovasti, nimittäin jos pyytäisit jonkun elävän ihmisen tähän maailmaan. Shengin äiti selitti.

-Miten niin elävän? Enkö minä sitten elä, kun olen täällä? Sheng kyseli.

-Elät kyllä, mutta kaikki muut täällä ovat kuolleita. Kun ihmiset kuolevat, he päätyvät tänne onnelliseen maahan eli Onnenpoukamaan. Mutta ne joilla on tuollainen peili kuin sinulla, niin voivat päästä tänne, (minkä jo tiedätkin) jos heidän suurin unelmansa olisi elää onnellisesti perheensä kanssa, jolloin he näkisivät siitä unta, ja pääsisivät tänne, äiti selitti.

Palaset Shengin päässä loksahdivat paikoilleen. Hän ymmärsi nyt...no, ainakin riittävästi. Pian he alkoivat syödä isän tarjoamaa kakkua. Kun he olivat syöneet, niin Shengin peili alkoi hohtaa. Puolituntia on kulunut. Sinun täytyy lähteä, Shengin isä sanoi hieman surullisena, mutta hymyili lempeää hymyään. Sheng näki äitinsä vilkuttavan, kun valo kirkastui. Valo kirkastui kirkastumistaan, kunnes Shengin oli pakko rutistaa silmänsä kiinni. Kun hän taas avasi silmänsä, hän huomasi makaavansa sängyllään. Sheng nousi sängystään. Hän oli väsyneempi kuin muisti olleensa ikinä, koska hänhän oli ollut koko yön Onnenpoukamassa. Sheng käveli keittiöön, ja näki isoäitinsä makaavan lattialla. Hänen sydämensä hypähti kurkkuun. Sheng polvistui lattialle.

-Ei, ei, ei, se ei saa olla tapahtunut... isoäiti! Herää! Sheng ravisteli isoäitiään ja pelästyi, kun näki isoäitinsä silmät. Ne olivat täysin valkoiset. Sheng perääntyi nopeasti taaksepäin.

-Nyt jos joskus oli pakko toimia, Sheng sanoi itselleen. Mutta mitä hän tekisi? Heillä ei ollut puhelinta jolla olisi voinut soittaa hätänumeroon. Ainakin hän tiesi missä sairaala oli. Hän juoksisi sinne. Hän riuhtaisi ulko-oven auki ja kiihdytti juoksuun. Hän juoksi kovempaa, kuin ikinä. Viimein hän pääsi sairaalan ovelle, ja koputti siihen. Oven vierestä sattui kulkemaan sairaanhoitaja, joka avasi oven Shengille.

-Minun isoäitini, hän... hän makaa keittiömme lattialla, eikä herää, Sheng sai sanotuksi. Sairaanhoitaja lohdutti Shengiä, ja kuulutti Shengin kertoman osoitteen ja sinne yhden ambulanssin. Sheng sai matkustaa ambulanssin kyydissä takaisintulomatan, mutta kun he tulivat metsän reunalle, niin ambulanssi joutui pysähtymään. Sheng ja hänen isoäitinsä asuivat nimittäin metsässä, eikä ambulanssi voinut mennä metsään. He siis kävelivät loppu matkan. Pian he tulivat pienelle puiselle talolle ja Sheng nyökkäsi sairaanhoitajille. He kävelivät keittiöön, jonka lattialla he näkivät vanhan naisen, eli Shengin isoäidin. Sairaanhoitajat tutkivat isoäidin ruumista ja sitten yksi heistä sanoi:

-Tyttö kulta, hän... hän lepää. Hän lepää tuolla ylhäällä. Sairaanhoitaja osoitti kattoon, ja Sheng tiesi että hän tarkoitti taivasta. Shengin silmät täytyivät kyynelistä. Hän heittäytyi halaamaan isoäitiään...

Kaksi päivää myöhemmin Sheng makasi sängyllään uudessa kodissaan, kun ei saanut unta. Hänet oli juuri tuotu sinne, koska hänellä ei ollut enää sukulaisia joiden luona asua. Vaikka hänen uudet vanhempansa, jotka olivat hänet adoptoineet, olivat hänelle kilttejä, niin Sheng ei ollut lähellekään onnellinen. Hän suri tietenkin edelleen isoäitinsä kuolemaa. Hän ei ollut saanut viime öinä unta ollenkaan, joten kun hän yritti edes nousta seisomaan, niin häntä huimasi. Hän säilytti edelleen peiliä tyynynsä alla, jos nukahtaisi, sillä halusi nähdä vanhempansa... Sheng makasi sängyssään, kunnes hänen oli pakko nukahtaa ja silloin hän nukahti. Hän avasi silmänsä ja tiesi olevansa samassa luolassa, kuin viimeksikin. Hän käveli luolaa eteenpäin, ajatelleen oikeita vanhempiaan, jotka hän näkisi aivan pian. Mutta silloin hänen isoäitinsä kuolema valtasi taas hänen ajatuksensa. Sitä miettiessään hän tajusi... hän tajusi että hän oli ollut täällä Onnenpoukamassa silloin kun hänen isoäitinsä oli tehnyt kuolemaa... Hänet valtasi tuska, raivo, ja katumus. Mitään ajattelematta, hän viskasi peilin luolan seinään, jolloin se meni sirpaleiksi. Vähän aikaa hän huohotti, ja tuijotti peilin sirpaleita. Sitten hän tajusi mitä oli tehnyt. Mitä nyt tapahtuisi? Hän käveli luolan suulle, missä roikkuivat tutut liaanit. Hän kurkisti niiden raosta, ja näki tutun ihmisen hahmon. Kyseinen henkilö ei kuitenkaan ollut Shengin äiti tai isä. Sheng veti liaanit sivuun.

-Sheng! Shengin isoäitinsä huudahti, ja halasi häntä.

-Miten sinä olet täällä? Luulin että olit k-kuollut. Sheng ihmetteli ja kyyneleet tulvahtivat hänen silmiinsä.

-No, niin taidan ollakin. Kuolleet ihmiset pääsevät tänne...

-Tiedän jo tuon kaiken, Sheng keskeytti. Olen Käynyt täällä jo kerran. Äiti kertoi. En vain muistanut sitä... mutta minulla on yksi ongelma, Sheng aloitti.

-Millainen? isoäiti kysyi.

-No, minä suutuin itselleni tuolla luolassa yhdestä asiasta ja minä vähän niin kuin heitin sen antamasi taikapeilin luolan seinään, ja nyt se on sirpaleina. Mitä nyt tapahtuu?

-Sen tietää vain Babar. isoäiti sanoi.

-Kuka hän on? Sheng kysyi.

-Hän on Onnenpoukaman, ja myös maailman viisain mies. haetaan ensin myös sinun vanhempasi. Sheng otti isoäitiään kädestä kiinni, ja isoäiti lähti johdattamaan häntä hänen vanhempiansa talolle. Kun he pääsivät perille, niin isoäiti koputti talon oveen. Talo oli omakotitalo, mutta oli paljon suurempi, kuin isoäidin ja Shengin entinen koti. Oven tuli avaamaan Shengin isä, ja pian oven suulle ilmestyi myös Shengin äiti. Isoäiti selitti heille, mitä peilille oli tapahtunut, ja Shengin isä ehdotti heti, että he menisivät kysymään Babarilta mitä nyt tapahtuisi. Niin Sheng, hänen vanhempansa ja isoäiti lähtivät Babarin mökille. He kulkivat kauniin sillan yli ja kupolikattoisten rakennuksien ohi. Sheng huomasi matkalla saman kahvilan, missä hän oli ollut viime kerralla. Kun he viimein tulivat Babarin mökille, niin isoäiti koputti tähänkin oveen.

-Sisään, sanoi vanhan miehen seesteinen ääni.

he astuivat pieneen mökkiin, ja näkivät vanhan miehen, jolla oli valkoiset hiukset ja pitkä parta.

-Satutteko tietämään jotain taikapeileistä? Isoäiti kysyi, kun kaikki olivat istuutuneet.

-Vaikka mitä. Mikä mahtaa olla ongelmanne? Babar kysyi.

-Lapsenlapseni Sheng (hän viittasi Shengiin päin) peri minulta taikapeilin, ja se meni rikki. Isoäiti kertoi.

-Silloin Sheng-neiti ei voi palata elävien maahan. Syy tähän on, että peilissä on aika, eli puoli tuntia kunnes peilin omistajan täytyy palata elävien maahan. Jos peili menee rikki, niin myös ajastin menee rikki. Ja toinen syy on, että kun peili menee rikki, niin siitä häviää kaikki taika mikä siinä oli, ja mikä teki siitä arvokkaan, Babar selitti.

-No mutta sehän on hyvä asia! Sheng huudahti. Hänen ei tarvitsisi enää palata elävien maahan ja murehtia sukulaistensa kuolemaa, vaan hän saisi olla täällä heidän kanssaan.

-No jos teillä ei ole muuta asiaa, niin voitte puolestani poistua. Babar totesi.

-Kiitos tiedonjakamisestasi Babar hyvä, isoäiti sanoi. He poistuivat Babarin mökistä, ja lähtivät kävelemään kohti Shengin uutta kotia Onnenpoukamassa. Sheng oli ikionnellinen. Hän saisi asua ja elää koko loppu elämänsä isoäitinsä ja etenkin vanhempiensa kanssa. Kaikki oli hyvin.